

двамши души отъ тия стражи търченикомъ отивахъ къмъ Зли-Долъ, да дадхъ подробности на военния съвѣтъ.

Токо-що извѣстителитѣ пристигнахъ въ казаното укрѣпление, показахъ се отъ кждѣ Рахманлари двѣ конни отдѣления турски, отъ по дваѣсетина души. Едното вървѣше изъ друма, а другото прѣзъ кѣра. Въстанниците съ вълнение се взирахъ нѣма ли да се появѣтъ други сили слѣдъ конниците. Но нѣма други да се появи.

Тозъ часъ два пѣши отряда, по численность побсилни отъ турскитѣ, спуснахъ се отъ укрѣпленията, за да посрѣщнатъ турскитѣ. Победриятъ отрядъ излѣзе изъ укрѣплението на Зли-Долъ.

— Кой го води? питахъ възстанниците и се взирахъ въ прѣдводителя.

— А бе не видите ли, Огняновъ! обадихъ се нѣколцина.

— Графътъ е, графътъ е, азъ да се закълнѣ... Въ каквито дрѣхи да се облѣче, азъ го познавамъ... На карнарския ханъ, вамъ лѣжа, менъ истина...

Но никой не слушаше Рачка.

Турцитѣ спрѣхъ, като видѣхъ българскитѣ отреди, и се оттеглихъ назадъ.

— Припари имъ на синковцитѣ, забѣлѣжихъ нѣкои радостно.

— И днеска нѣма бой.

— Чини ми се, че Бѣла-Черкова имъ е отворила работа... разсѣди други.

И укрѣплението пакъ зашумѣ отъ дѣятелность и весели разговори.

XXXV.

Б о й.

Обѣдъ дойде и минѣ. Слънцето стоеше на най-високата точка на зенита.